

Europa Galante, Cor de Cambra del Palau & Biondi —*L'Orfeo* de Monteverdi

Palau Òpera

Divendres, 18 de febrer de 2022 – 19 h

Sala de COncerts

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Ian Bostridge, *tenor* – Orfeo

Monica Piccinini, *soprano* – Euridice, la Música

Marina de Liso, *contralt* – missatgera, l'Esperança

Ugo Guagliardo, *baix* - Caronte

Roberta Invernizzi, *soprano* – Proserpina, nimfa

Fabrizio Beggi, *baix* - Plutone

Francesco Marsiglia, *baríton* – Apollo

Filippo Mineccia, *contratenor* – pastor I, esperit I

Valentino Buzza, *tenor* – pastor II, esperit II

Matheus Pomeu, *tenor* – pastor III, Eco

Cor de Cambra del Palau de la

Música (Júlia Sesé, preparadora del cor en aquesta producció; Xavier Puig, director principal; Simon Halsey, director artístic)

Europa Galante

Fabio Biondi, *violí i director*

I

Toccata

Pròleg

Acte I

Acte II

II

Acte III

Acte IV

Acte V

Durada aproximada del concert:

Primera part: 50 minuts | Pausa: 20 minuts | Segona Part: 60 minuts

#clàssics

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanca S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U. – Salvador Viñas Amat

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

Poema

Avís

Fustiga't a consciència
si creus que podràs arribar
al cor de la cèl·lula sagrada.

Adona't
que el ventre que et tiba
és un laberint de carn
que s'extingirà.

Quan el desig és més fort que la certesa,
l'abisme commou.

Anna Gual

“L'enigma del microbi”

Ameba (2020)

Argument

I

Acte I – Pròleg

Se celebren les esposalles d'Orfeo, fill d'Apollo i la musa Calíope, i Euridice. Un seguici de nimfes i pastors dansen entorn dels joves i omplen de joia el moment. Per demanar la benedicció dels déus, els nuvis s'han de separar durant un breu període abans de la unió definitiva.

Acte II

Mentre Orfeo recorre Tràcia, joiós per la imminència de ja poder estar sempre amb l'estimada, una missatgera li porta una nova ben trista: Euridice, mentre recollia flors, ha mort per la mossegada d'una serp. El nostre heroi pren una decisió: viatjarà a l'inframón de l'Avern per rescatar-ne l'estimada, o per romandre-hi amb ella si no pugués fer-hi res més. Per a aquest viatge compta amb la companyia de l'Esperança.

II

Acte III

En arribar a les portes de l'Avern, l'Esperança ha d'abandonar Orfeo, perquè així està escrit. Caronte, el remer que mena amb la seva barca les ànimes destinades al Regne de les Tenebres, es nega a dur-hi el fill d'Apollo. Afirma que aquestes regions subterrànies no estan fetes perquè les travessi cap mena de mortal. Emperò, el barquer dels inferns cau en un son profund, retut al cant d'Orfeo. Aleshores aquest agafa els remes i emprèn camí a través del riu infernal.

Acte IV

Orfeo, davant el senyor de l'inframón, exposa la seva petició. De primer, Plutone s'hi nega, però la seva muller, Proserpina, intercedeix a favor del fill d'Apollo, i finalment consent el retorn dels joves a la terra. Només hi posa una condició: durant el camí de tornada Orfeo no ha de mirar en cap moment Euridice. En aquest camí de tornada, les Fúries els escometen i amenacen l'estimada. Orfeo es gira per mirar-la i només aconsegueix de veure l'ombra d'Euridice tornant cap a la profunditats, envoltada de boira.

Acte V

Orfeo, novament a Tràcia, viu ple de consternació i tristor, amb el record de la seva estimada Euridice turmentant-lo constantment. El seu pare, el déu Apollo, se n'apiada i el transforma en un estel que brillarà sempre al cel. Al final, els pastors lloen l'amor i la música de l'heroi.

Comentari

L'Orfeo i la màgia de Monteverdi

Una fanfara inicial en Do major, de quinze compassos, submergeix l'oient en l'espectacular univers musical de *L'Orfeo* de Claudio Monteverdi, *favola in musica* estrenada el 24 de febrer de 1607 en una petita sala del Palau Ducal de Màntua: la quasi primera òpera o, en tot cas, la més antiga partitura del gènere conservada completa. Era l'inici d'una nova era. El responsable del feliç esdeveniment és el considerat primer gran mecenes musical de la història, Vincenzo Gonzaga, convertit en duc de Màntua el 1587 i fervent amant de les arts. Acompanyat pel seu secretari personal, el poeta Alessandro Striggio, havia assistit el 1600 a les noces de Maria de Mèdici i Enric IV a Florència, on van gaudir de la representació d'*Euridice* de Jacopo Peri i Giulio Caccini, i quedà enamorat de l'obra i de la innovadora proposta teatral.

Es tractava d'un gènere incipient que havia sorgit poc abans a l'entorn d'un grup selecte d'intel·lectuals i artistes format al costat de la figura de Giovanni Bardi (1534-1612), que el 1580 havia fundat la Camerata Fiorentina al seu propi palau, on es reunien els més il·lustres cantants, poetes, escriptors i llaütistes de la ciutat. Fruit d'aquelles reunions és l'òpera *Dafne* –avui desapareguda– de Peri, estrenada al voltant del 1598 i considerada pels historiadors com la primera creació del nou gènere.

Gonzaga es proposà emular la fita d'*Euridice* i encarregà, amb el suport decidit del seu hereu Francesco, la composició d'una òpera –si era possible, de l'envergadura de la de Peri– a Monteverdi –compositor al servei de la cort de Màntua–, a qui lliurà un llibret escrit per Striggio basat en el mite òrfic. Era una maniobra entre política i intel·lectual, ja que Gonzaga també estava força interessat a fer lluir les capacitats artístiques de la seva cort per competir amb el prestigi forjat per la família Mèdici a Florència. El públic cortesà de l'època ja estava familiaritzat amb la història d'Orfeu i Eurídice i coneixia els elements principals del teatre clàssic, per la qual cosa podia interpretar el poder del mite com a al·legoria.

Fins aleshores Monteverdi s'havia distingit en la composició de madrigals de contingut narratiu, gairebé teatral, però encara no havia acarat el nou estil amb què havien experimentat els col·legues Peri i Caccini a Florència poc abans, que aleshores ja havien compost les esmentades *Dafne* i *Euridice*, i una altra *Euridice*, aquesta de Caccini. Ambdós van ser els autors a qui s'atribueix el naixement del gènere, però la diferència de la partitura de Monteverdi, pel que fa a la profunditat de concepte amb la dels seus predecessors, és gegantina. Amb *L'Orfeo* el compositor posava en pràctica el llenguatge experimental que ja utilitzava als seus darrers madrigals, tot aconseguint donar unes quantes passes més i establir un nou llenguatge sonor que representaria la transició entre el Renaixement i el Barroc: la monodia (tant en el recitatiu com a l'ària) era l'eix central d'aquell nou estil, al qual Monteverdi s'adaptà donant-hi una categoria teatral molt superior a la de les modestes obres antecessores i atorgant a les notes –que emfatitzaven la poesia del text– dramatisme, emoció i accents plens d'expressivitat. El compositor de Cremona innovava dedicant tonalitats concretes a afectes, emocions i sentiments que viuen els personatges, i aplicava l'alternança instrumental segons l'ambientació de cada acte.

En definitiva, a *L'Orfeo* es troben algunes de les característiques que definiran el gènere operístic els segles posteriors: la separació entre el recitatiu i l'ària, la inserció de danses, la forma estròfica i els *ritornelli* o la introducció de seccions purament instrumentals (encara no es podia parlar d'orquestra, un concepte que no es coneixia aleshores). La primera expressió cantada del personatge d'Orfeo a l'obra, “Rosa del ciel”, es pot considerar com la primera ària operística de la història.

La bellesa de *L'Orfeo*, en tot cas, no és només produïda pel contrast entre l'abans i el després de la seva composició; la seva essència viu també a la música de Monteverdi i en allò que en aquell moment de la història el seu geni va ser capaç de generar casant de manera sorprenent música i paraula.

Integren l'òpera un pròleg i cinc actes. La tocata instrumental inicial, després de més de quatre segles, continua transportant l'oient a altures impensables: el to brillant et trasllada a una nova dimensió, mítica, com l'aventura d'Orfeo i Euridice, i alhora humana, com les emocions que els dos personatges viuran al llarg de la trama, basada en l'antic mite grec del protagonista que intenta rescatar la seva difunta estimada de l'Hades, el món dels morts.

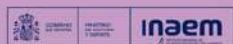
Les tres òperes conservades de Monteverdi, tant *L'Orfeo* com *Il ritorno d'Ulisse in patria* i *L'incoronazione di Poppea* van estar desades durant segles en un calaix, fins que van ressorgir a l'inici del segle XX gràcies a les edicions i interpretacions promogudes pel compositor Vincent d'Indy a París. Avui, més d'un segle després, han tornat a recuperar el lloc de privilegi d'on mai havien d'haver sortit.

Manel Cereijo, musicòleg

Palau de la Música Catalana

Més informació i
venda d'entrades a
www.palaumusica.cat

Amb la col·laboració de:

Celebrem la vida!

L'Orfeo de Monteverdi
Europa Galante & Biondi

Kreiseriana de Schumann
Grigory Sokolov

Ginastera, Sibelius i Dvořák
Dueñas, Die Deutsche
Kammerphilharmonie Bremen
& De la Parra

Vivancos, Saariaho i Sibelius
Orfeo Català, OBC & Helsing
Jonas Kaufmann, Diana Damrau
& Helmut Deutsch

Passió segons sant Mateu de Bach
Collegium Vocale Gent
& Herreweghe

Philharmonia Orchestra
& Rouvali

Yuja Wang

King Arthur i *The fairy queen* de Purcell amb
Vox Luminis

La consagració de la primavera de Stravinsky amb
Les Siècles & Roth

Integral de Simfonies de Brahms amb
Orquestra Simfònica de la
Ràdio Sueca & Harding

Biografies

Ian Bostridge, tenor

©Sim Canetty-Clarke

La seva carrera internacional el porta a les principals sales de concerts d'Europa, el Japó i Nord-amèrica, amb aparicions habituals als festivals de Salzburg, Edimburg, Munic, Viena, Schwarzenberg i Aldeburgh. Ha fet residències a la Wiener Konzerthaus, Carnegie Hall de Nova York, Het Concertgebouw d'Amsterdam, Philharmonie de Luxemburg, Barbican Centre de Wigmore Hall i de Londres. En òpera ha interpretat els papers de Tamino (*Die Zauberflöte* de Mozart), Júpiter (*Semele* de Händel) i Aschenbach (*Death in Venice* de Britten) a l'English National Opera, Quint (*The turn of the screw* de Britten), Don Ottavio (*Don Giovanni* de Mozart) i Caliban (*The tempest* d'Adès) al Covent Garden, Don Ottavio a la Staatsoper de Viena, Tom Rakewell (*The rake's progress* de Stravinsky) a la Bayerische Staatsoper de Munic i Quint al Teatro alla Scala de Milà.

La temporada 2017-18 van destacar en la seva activitat *Les nuits d'été* de Berlioz amb la Seattle Symphony i Ludovic Morlot, gires de recitals per totes dues costes dels Estats Units, el rol protagonista de *Jephtha* de Händel a l'Opéra National de París, una residència amb la Philharmonic Orchestra de Seül i el *War Requiem* de Britten amb la Staatskapelle de Berlín i Antonio Pappano.

Els seus nombrosos enregistraments han guanyat premis internacionals i han estat nominats als Grammy. Li va ser atorgat un CBE en els Honors d'Any Nou 2004. El 2016 va rebre el Premi Pol Roger Duff Cooper de no-ficció pel seu darrer llibre, disponible també en castellà amb títol de *“Viaje de invierno” de Schubert: anatomía de una obsesión*.

Monica Piccinini, soprano

Nascuda a Reggio de l'Emília (Itàlia), després de llicenciar-se en violí va començar a estudiar cant amb Franca Mattiucci i Elena Kriatchko, tot titulant-se amb distincions. Va perfeccionar la tècnica vocal en classes magistrals de repertori barroc amb Claudio Cavina i Rossana Bertini, de lied i música vocal del segle XIX amb Eric Werba i Dorothy Dorow.

Va debutar amb els papers de la Música i Euridice en una producció de *L'Orfeo* de Monteverdi al Teatro real de Madrid, sota la direcció de Jordi Savall. Després ha participat en altres projectes, com Valletto-Fortuna (*L'incoronazione di Poppea*) al Teatro Colón de Salamanca, sota la direcció de Rinaldo Alessandrini; Amore (*La virtù degli strali d'amore* de Cavalli) al Teatro Malibran de Venècia, sota la direcció de Fabio Biondi; Claudia (*Massimo Puppieno* de Scarlatti) al Teatro Politeama de Palerm, sota la direcció de Fabio Biondi; Argene (*L'olimpiade* de Pergolesi) al Teatro de Cracòvia, sota la direcció d'Ottavio Dantone; Minerva, Fortuna i Melanto (*Il ritorno di Ulisse in patria* de Monteverdi) al Festival de Beaune; Clori (*Clori, Dorino e Amore* de Händel) amb la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks a Munic, la Bellesa (*Il trionfo del Tempo e del Disinganno* de Händel) al Teatro Olimpico de Vicenza, i Vagaus (*Juditha Triumphans* de Vivaldi), sota la batuta d'Ottavio Dantone.

A més a més, ha cantat moltes peces sacres, com la *Missa de la coronació* i la *Missa en Do menor* de Mozart, a les ordres d'Ottavio Dantone; *Stabat Mater* de Boccherini, amb l'Ensemble 415, dirigida per Chiara Banchini, i la *Messa in Angustiis* de Haydn.

Treballa habitualment amb importants conjunts i orquestres, entre les quals Concerto Italiano, Europa Galante, Al Ayre Español amb Eduardo López-Banzo, Concerto Romano, Concerto Palatino, El Concierto Español d'Emilio Moreno, Orquesta de Cámara de Lausana, Münchner Rundfunkorchester, Orquesta Barroca de la Universidad de Salamanca, Hespèrion XXI i La Capella Reial de Catalunya.

La discografia de Monica Piccinini inclou un enregistrament en CD de *L'Orfeo* de Monteverdi (rols de la Música i nimfa) per al segell Naïve, dirigida per Rinaldo Alessandrini; *Notturmi per i defunti* de Porpora amb La Stagioine Armonica i *Mottetti* de Melani per a Naïve Opus 111.

Entre els seus projectes futurs figuren un concert com a Morgana d'*Alcina* a l'Opéra Royal de Versailles, amb Les Talens Lyriques i direcció de Christophe Rousset, i concerts amb la formació Concerto Italiano i direcció de Rinaldo Alessandrini a Bremen, Brussel·les, Metz, Sablé i París. Amb l'Accademia Bizantina, sota la direcció d'Ottavio Dantone, a Bruges i Bremen.

Marina de Liso, contralt

©Nicola Dal Maso

Va estudiar al Conservatori de Rovigo, on obtingué el diploma amb les màximes qualificacions, formació que amplià a l'Escola de Música de Milà, on s'especialitzà en cant renaixentista i barroc amb Claudine Ansermet. El 2001 va guanyar el Concurs Totti Dal Monte, a Treviso, i el 2002 l'As.Li.Co. a Milà.

El 2001 va debutar a Itàlia com a Mrs. Quickly del *Faltstaff* verdità. Posteriorment ha cantat Alcina d'*Orlando furioso* de Vivaldi, Isabella de *L'italiana in Algeri* al Teatro alla Scala de Milà, Ragonde de *Le Comte Ory* al Festival Rossini de Pesaro i Flaminia de *L'innocenza giustificata* de Gluck a Colonia, actuació enregistrada per Harmonia Mundi.

A més del repertori clàssic, enfoca la seva carrera especialment en la música barroca. Els darrers ha cantat els següents papers de mezzosoprano de Händel: Arsace de *Partenope* a Ferrara i Mòdena, amb Ottavio Dantone i l'Accademia Bizantina; Rosimonda de *Faramondo*, amb Diego Fasolis en una gira europea, i amb enregistrament d'EMI; Cornelia de *Giulio Cesare* a Gènova; Andronico de *Tamerlano*, amb Emmanuelle Haim al Théâtre des Champs Élysées de París, i Claudio de *Silla*, amb Fabio Biondi a Santa Cecilia de Roma.

Alguns dels rols que ha interpretat del repertori clàssic són: marquesa Melibea d'*Il viaggio a Reims*, sota la batuta d'Alberto Zedda; Cherubino de *Le nozze di Figaro* a Gènova, i Annio de *La clemenza di Tito* de Mozart.

Recentment ha obtingut un gran èxit cantant *La didone* de Cavalli al Teatro alla Scala de Milà.

També ha cantat Asteria de *Bajazet* de Vivaldi, amb Fabio Biondi, en una gira pels festivals i teatres més importants d'Europa i el Japó; l'Esperança de *L'Orfeo* al Théâtre du Châtelet de París; *Betulia Liberata* de Mozart a França, amb Antonio Florio a Beaune; Ecuba de *La didone* de Cavalli a La Fenice de Venècia i a Torí; Medoro d'*Orlando* de Händel a França; *Narciso* de Scarlatti a Lucerna, Londres i Bucarest; Tamiri de *Farnace* de Vivaldi, amb Jordi Savall, a París; Vitellia del *Tito Manlio* vivaldià al Barbican Center de Londres, amb Ottavio Dantone: Oloferne de *Juditha Triumphans* a Espanya...

Ofereix concerts amb les formacions Accademia Montis Regalis, La Venexiana, Accademia Bizantina, Orchestra Accademia di Santa Cecilia, Europa Galante, Le Concert des Nations, Le Concert d'Astrée, etc.

La seva agenda passada i futura inclou: Medoro d'*Orlando* de Händel amb Al Ayre Español, Rosimonda de *Ferramondo* de Händel en una gira europea i enregistrament per a EMI-Virgin Classics; *Il pianto di Maria* de Ferrandini, amb Ottavio Dantone a La Fenice de Venècia; el paper titular de *Partepone* de Vinci a la Corunya, amb Antonio Florio; *Il prigionier superbo* de Pergolesi, amb Andrea Marcon; el rol titular d'*Adriano in Siria*, al Festival Pergolesi a Jesi; entre d'altres.

Ugo Guagliardo, baix

Nascut a Palerm, és un dels baixos més reclamats a Europa. A més de llicenciar-se en filosofia per la Universitat de Palerm, es graduà en piano i cant al Conservatori Vincenzo Bellini.

Famós per un timbre de veu ple i ric i per la seva capacitat interpretativa, ha obtingut el reconeixement internacional per les seves interpretacions de Mozart, *bel canto* i repertori romàntic.

Va debutar com a Alidoro de *La Cenerentola* al Festival de Salzburg el 2014, tot compartint escenari amb Cecilia Bartoli, actuació en què va ser molt aclamat pel públic i la crítica.

Ha cantat en molts teatres d'òpera i festivals entre els més reconeguts del món: Théâtre des Champs Élysées, Opéra Royal du Château de Versailles, La Monnaie de Brussel·les, Opéra Royal de Wallonie-Liège, Teatro dell'Opera de Roma, Teatro Massimo de Palerm, Grand Théâtre de Ginebra, Opernhaus de Zuric, Festival de Salzburg, Centre National de les Arts Escèniques de Pequín, Teatre Bunkamura de Tòquio, Rossini Opera Festival de Pesaro...

Ha interpretat nombrosos papers d'òpera de Rossini, com Alidoro (*La Cenerentola*) a Florència, Roma, Brussel·les, Estrasburg, Dresden i Tel Aviv; Lord Sidney (*Il viaggio a Reims*) al Rossini Opera Festival a Pesaro; Basilio (*Il barbiere di Siviglia*) a Florència, Nàpols i Lugano; el governador (*Le Comte Ory*) a Zuric; Assur (*Semiramide*) a Roma; Blansac (*La scala di seta*) a Palerm i París; Orbazzano (*Tancredi*) a La Monnaie de Brussel·les i al Festival de Wildbad; Fernando (*La gazza ladra*) a Bolonya i Dresden. També ha protagonitzat el paper de Fenicio d'*Ermione* de Rossini al Teatro San Carlo de Nàpols.

El seu repertori de *bel canto* també inclou els rols de Raimondo de *Lucia di Lammermoor*, Balthazar de *La Favorite*, Giorgio d'*I puritani*, Goffredo d'*Il pirata* i Talbot de *Maria Stuarda*. Com a cantant mozartian de primera categoria, ha cantat el rol principal de *Le nozze di Figaro*, el principal i Leporello de *Don Giovanni*, Don Alfonso de *Così fan tutte*, Publio de *La clemenza di Tito*...

Ha treballat amb els especialistes més prestigiosos en música antiga i conjunts amb instruments d'època del continent. Ha intervingut en òpera de Händel, Vivaldi, Scarlatti, Veracini, Cavalli i Monteverdi..., tot col·laborant amb els directors Ottavio Dantone, Emmanuelle Haïm, Alessandro De Marchi, Jean-Christophe Spinosi, Marc Minkowski, Fabio Biondi i el traspassat Jean-Claude Malgoire. A més, ha actuat amb Gianandrea Noseda, Alberto Zedda, Gianluigi Gelmetti, Michele Mariotti, Enrique Mazzola i Antonino Fogliani.

Entre altres fites de la seva carrera cal esmentar *La bohème* (Colline) a l'Opéra Grand Avignon, i en una producció de Frédéric Chaslin-Stefano Mazzonis di Pralafra per a l'Opéra Royal de Wallonie-Liège, *Macbeth* (Banco) a Bari, *Il trovatore* (Ferrando) al Teatro San Carlo de Nàpols, *Aida* (el rei d'Egipte) a l'Arena de Verona i *Les pêcheurs de perles* (Nourabad) al Teatro Regio de Torí.

Ha enregistrat per a Decca (*Puritani* de Bellini, *Le Comte Ory* de Rossini) i Naxos (*Otello* de Rossini i *La scala di seta*, *Don Giovanni* de Pacini, *Don Chisciotte* de Mercadante i *Gli amori d'Apollo e di Dafne* de Cavalli).

Els seus compromisos recents i futurs inclouen, entre altres títols operístics, *Le nozze di Figaro* de Mozart (Bartolo), sota la direcció de Jérémie Rhorer a Luxemburg i Versalles, com també *Roberto Devereux* de Donizetti (Sir Gualtiero Raleigh) al Teatro Massimo de Palerm.

Roberta Invernizzi, soprano

©Ribaltaluce Studio 3

És una de les solistes més sol·licitades en l'àmbit del repertori barroc i clàssic. Gran intèrpret de Händel, ha cantat el rol de Maria Magdalena de *La Resurrezione* al Musikverein de Viena, Oriana d'*Amadigi* al Festival Händel de Halle i a l'Opéra Royal de Versailles; Flavia de *Silla* al Théâtre des Champs Élysées i a la Konzerthaus de Viena; Emirena d'*Adriano in Siria* a Madrid i València, sota la direcció de Fabio Biondi; Nerone d'*Agrippina* al Teatro Real de Madrid; Armida de *Rinaldo*, sota direcció d'Ottavio Dantone i posada en escena de Pier Luigi Pizzi a La Scala.

També ha interpretat els rols principals de *Dido and Aeneas* al Teatro Filarmonico de Verona i al Teatro Regio de Torí; *La Vergine addolorata* de Scarlatti al Festival Barroc de la Staatsoper de Berlín; *Ercolo sul Termodonte* de Vivaldi al Théâtre des Champs Élysées de París; *Statira* de Cavalli al Teatro San Carlo de Nàpols; *L'Orfeo* de Monteverdi a La Scala, amb Rinaldo Alessandrini en una producció de Robert Wilson, i a Torí dirigida per Antonio Florio; *Il ritorno di Ulisse in patria* a l'Elbphilharmonie d'Hamburg amb Fabio Biondi.

És una cantant habitual al Festival de Salzburg, amb el paper principal de *Sant'Elena al calvario* de Hasse, amb Biondi; *Aci, Galatea e Polifemo* de Händel, amb Antonini; *Il trionfo del Tempo e del Disinganno*, amb Haselböck; la *Missa en Do menor* de Mozart, amb Dudamel, i la *Waisenhausmesse* amb Abbado.

Ha tornat dues vegades al Teatro alla Scala, per interpretar l'*Stabat Mater* de Pergolesi amb la Filarmonica della Scala, sota la direcció d'Ottavio Dantone, i en el prestigiós concert de Nadal, dirigit per Giovanni Antonini.

Ha fet més d'un centenar d'enregistraments per a Sony, Deutsche Grammophon, EMI-Virgin, Naïve, Glossa i Opus 111, molts dels quals estrenes mundials que han estat premiats amb el Diapason d'Or, Choc du Monde de la Musique, Gramophone Award, Goldberg's Five Stars i Preis der deutschen Schallplattenkritik.

Fabrizio Beggi, baix

Es va graduar en fagot el 1999 amb les millors qualificacions a l'Istituto Musicale P. Mascagni de Livorno i després s'especialitzà en fagot baix a l'Acadèmia Musical de Basilea, on va obtenir el Konzertdiplom, sota el mestratge de Sergio Azzolini. Tot seguit s'especialitzà en fagot barroc amb Alberto Grazzi. Com a fagotista ha col·laborat amb diverses orquestres.

Paral·lelament a la seva activitat concertística, el 2009 va començar a estudiar cant amb Giovanni Mazzei i ho va continuar a l'Accademia Musicale di Santa Cecilia de Portogruaro, sota la direcció de Claudio Desderi, amb qui va debutar en el paper de Leporello de *Don Giovanni* de Mozart. Després s'especialitzà amb Roberto Scaltriti i Carlo Meliciani.

El març del 2011 va ser seleccionat en el paper d'Amonasro en el projecte La Fiaba di Aida (basat en *Aida* de Verdi) en col·laboració amb el Maggio Musicale Fiorentino. El 2011 s'incorporà a l'Ensemble Opera Studio del Teatro Carlo Felice de Gènova, gràcies al qual va tenir l'oportunitat de participar en diverses produccions, entre les quals: *Il campanello* de Donizetti (Don Annibale Pistacchio), *Gianni Schicchi* (Marco i mestre Spinelloccio), al costat de Rolando Panerai i Joan Pons, *Oz on the road* de Bruno Coli (estrenat al Teatro Carlo Felice), *La bohème* (Alcindoro), *Roméo et Juliette* de Gounod (el duc), sota la direcció de Fabio Luisi, i *Turandot* (mandarí).

El 2012 va guanyar el concurs internacional Toti Dal Monte a Treviso, tot debutant a *Il matrimonio segreto* de Cimarosa en el rol de Geronimo, a Treviso i posteriorment va actuar a Ferrara i Rovigo. Després va participar en la producció d'*Andrea Chénier* (Schmidt) al Teatro Regio de Torí, dirigida per Renato Palumbo, tot iniciant una col·laboració estable amb aquest teatre, que va continuar-hi els mesos següents amb *Don Carlo*, sota la batuta de Gianandrea Nosedà i la direcció escènica d'Hugo de Ana, *Rigoletto* (Monterone), *Simon Boccanegra* (Pietro) i *Un ballo in maschera* (Samuel) en gira al Japó. Altres compromisos inclouen *Divorzio all'italiana* de Battistelli al Teatro Comunale de Bolonya, *Rigoletto* (Monterone) a Savona, *La Cenerentola* (Alidoro) a Rovigo i Ferrara. Al Teatro Regio de Torí també ha participat a les produccions de *Gianni Schicchi* (Betto di Signa) i *Guillaume Tell* (Melchtal) amb Gianandrea Nosedà, títol recuperat al Festival d'Edimburg i presentat en gira pel Canadà. També ha interpretat *I Capuleti e i Montecchi* (Lorenzo) al Festival Reate de Rieti, sota la batuta de Fabio Biondi i Europa Galante, inici d'una sòlida col·laboració amb la formació, que el va dur a interpretar el rol d'Argenio d'*Imeneo* de Händel al Händel-Festspiele de Halle (amb enregistrament de l'òpera publicat per Glossa).

Els seus compromisos recents inclouen: *Tosca* a Jesi i Fermo; *Un ballo in maschera* al Teatro Comunale de Bolonya, Nanci i Luxemburg; *Madama Butterfly* a les Termes de Caracal·la, i *Don Giovanni* a Trieste, sota la direcció de G. Gelmetti, i la reposició d'*I Capuleti e i Montecchi*, amb Fabio Biondi, a Varsòvia i Bremen. Va tornar al Teatro Regio de Torí, on va interpretar *Le nozze di Figaro*, *I puritani*, *La donna serpente* de Casella, *Il trovatore* i va prendre part a la gira amb *Simon Boccanegra* a Hong Kong; també va participar a *Le nozze di Figaro* a Nàpols; *Il turco in Italia* a Pavia, Cremona i Como; *Rigoletto* a Roma; *Semiramide* a Nanci, i *Carmen* a Caracal·la; *Macbeth*, primera versió a Varsòvia, sota la direcció de Fabio Biondi i amb el conjunt d'instruments originals Europa Galante; *Le nozze di Figaro* a Càller; *L'elisir d'amore* a Florència; *Aida* a Gènova; *La bohème* a la New Opera Israeli de Tel Aviv i a Nàpols, on va tornar amb *Les contes d'Hoffmann*; el *Requiem* de Verdi, dirigit per Gianluigi Gelmetti; *Il ritorno di Ulisse in patria* a Hamburg, amb Fabio Biondi i Europa Galante; *Carmen* a Florència; *Aida* en gira (Cremona, Pavia, Como, Brescia i Bèrgam); *El Messies* a Las Palmas; *Un ballo in maschera* a Florència i Parma; *Aida* a Nàpols i al Festival de Macerata, i *Ernani* a Lisboa.

I té com a compromisos futurs: *Les vêpres siciliennes* a Palerm; *L'Orfeo* (Pluto), amb Fabio Biondi i Europa Galante, en gira (Hamburg, Barcelona, Madrid i Viena); *Norma* a Torí, i *La Gioconda* i *Rigoletto* a La Scala de Milà.

Francesco Marsiglia, baríton

Nascut a Nàpols, es va graduar en cant al Conservatori de Música de Salern, sota el mestratge de Giuliana Valente. Va guanyar el Concurs per a Joves Cantants d'Òpera A. Belli-Comunitat Europea 2004 del Teatro Lirico Sperimentale de Spoleto, i va debutar com a Alfredo a *La traviata* i com amb Rodolfo a *La bohème*.

Va debutar a La Fenice de Venècia en el rol de Cassio d'*Otello*, dirigit pel mestre Chung, producció reposada al marc històric del Palau Ducal i en girà pel Japó.

Recentment ha interpretat el rol de Fernando d'*Il furioso all'isola di San Domingo* als teatres Donizetti de Bèrgam, Chiabrera de Savona, Comunale de Mòdena i Municipale de Piacenza; Don Ottavio de *Don Giovanni* al Teatro Sociale de Rovigo, a la Fortezza Priamar de Savona i al Teatro Regio de Torí, on tornà com a comte d'Almaviva d'*Il barbiere di Siviglia*; Belmonte d'*El rapte del serrall* a l'Olimpico de Vicenza als Settimane Musicali.

Dirigida pel mestre Muti ha encarnat el personatge de Valerio d'*Il ritorno di Don Calandrino* al Teatro Comunale Alighieri (Ravenna), al Teatro Verdi de Pisa i a Las Palmas de Gran Canaria. Actua habitualment al Teatro San Carlo de la seva ciutat, on ha interpretat Clistene de *L'Olimpiade*, Beppe de *Pagliacci*, Giambarone de *Don Trastullo*; i al Teatro dell'Opera de Roma ha participat a *Iphigénie en Aulide* dirigida novament por R. Muti.

A l'Opéra de Toló va debutar com a Ernesto de *Don Pasquale* i després amb Prunier de *La rondine*; a la Palm Beach Opera va cantar el Don Ottavio de *Don Giovanni*; a Sant Petersburg va fer el Beppe de *Pagliacci*, en una gira amb el Teatro San Carlo de Nàpols.

Com a compromisos futurs, la seva agenda inclou el rol de Fernando d'*Il furioso all'isola di San Domingo* al Teatro Alighieri de Ravenna, Tebaldi d'*I Capuleti e i Montecchi* a la Royal Opera de Muscat (Oman), *Stabat Mater* de Rossini al Teatro Filarmonico de Verona, Beppe de *Pagliacci* al Teatro Petruzzelli de Bari, Camille de Rossillon de *Die lustige Witwe* al Teatro Regio de Torí.

Filippo Mineccia, contratenor

©Gildardo Gallo

Nascut a Florència, té el reconeixement internacional com un dels més grans especialistes en el repertori de l'època dels *castrati*.

Col·labora amb els conjunts Accademia Bizantina, Les Talens Lyriques, I Barocchisti, La Barocca, Collegium 1704, Capella Cracoviensis, Balthasar Neumann Ensemble, Auser Musici, Cappella Mediterranea i Ensemble Matheus.

Ha treballat amb els directors Ottavio Dantone, Diego Fasolis, Václav Luks, Christophe Rousset, David Stern, Jordi Savall, Antonio Florio, Thomas Hengelbrock, Ruben Jais i Enrico Onofri.

Ha interpretat nombrosos papers operístics de Händel, com ara el rol principal de *Giulio Cesare* i el de Tolomeo a l'Opéra Royal de Versailles, i el d'Ottone (*Agrippina*) al Theater an der Wien. Al Festival Händel a Halle, els seus papers han estat Demetrio (*Berenice*), Dardano (*Amadigi*) i el principal de *Lucio Cornelio Silla*. Ha actuat com a Ottone de *L'incoronazione di Poppea* de Monteverdi, sota la direcció de Jean-Christophe Spinoso, al Gran Teatre del Liceu i al Teatro Colón de Buenos Aires, i com a Endimione de *Calisto* de Cavalli, amb direcció de Christophe Rousset a Estrasburg.

Ha intervingut en òperes poc conegudes o recuperades, tot protagonitzant el rol d'Achille de *Finta pazza* de Francesco Sacrato, amb Leonardo García Alarcón a Dijon, Ginebra, Versalles, i com a Anassandro en la primera representació moderna de *Merope* de Riccardo Broschi, dirigida por Alessandro De Marchi a Innsbruck i al Theater an der Wien.

Ha publicat l'àlbum en solitari *Siface, l'amor castrato* (Glossa) i un CD dedicat al compositor napolità Giovanni Paisiello (Pan Classics). Per a Naïve ha enregistrat *Il Tamerlano* de Vivaldi, sota la direcció d'Ottavio Dantone, i un DVD amb *Agrippina* de Händel en una producció escenificada per Robert Carsen al Theater an der Wien. Recentment Mezzo ha filmat l'*Stabat Mater* de Pergolesi i *Filippo* de Vivaldi a la Chapelle Royale de Versalles.

Entre els seus compromisos recents i futurs figuren el *Primo omicidio* de Scarlatti, sota la direcció de Philippe Jaroussky i l'Ensemble Artaserse al Mozarteum de Salzburg, i *Il ritorno d'Ulisse in patria* de Monteverdi, sota la direcció de Stéphane Fuget a Beaune i Versalles.

Valentino Buzza, tenor

©Fabrizio Mauro

Nascut a Catània, es va graduar al Conservatori Vincenzo Bellini de la seva ciutat natal el 2008. Els anys següents va participar en cursos magistrals impartits per Leone Magiera, Edda Moser i Renato Bruson, entre d'altres.

Ha guanyat diversos concursos internacionals de cant, com el Premio Luciano Pavarotti de la Fundació Marcello Giordani (2016) i el Concurs d'Òpera Tito Schipa (2012).

Va participar en diverses produccions operístiques al Centre de Perfeccionament Plácido Domingo de València (estudi d'òpera del Palau de les Arts), entre les quals *La bohème* (Rodolfo), sota la direcció de Riccardo Chailly; *Così fan tutte* (Ferrando), sota la direcció de Marco Guidarini, *La traviata* (Giuseppe) i *Turandot* (Pang), aquestes dues darreres dirigides per Zubin Mehta; *Simon Boccanegra* (capità de ballesters) al costat de Plácido Domingo, sota la direcció d'Evelino Pidò.

Ha encarnat els papers principals de diversos títols operístics, com *Il sogno di Scipione* de Mozart, sota la batuta del mestre Sardelli al Teatro Malibran; *Bastien et Bastienne*, en una producció de Davide Livermore a Gènova; *Dido and Aeneas* de Purcell, sota la direcció de Stefano Montanari a l'Òpera de Florència; *L'incoronazione di Dario* de Vivaldi, dirigida per Federico Maria Sardelli al Palau de les Arts de València, i *Catone in Utica* del mateix compositor al Festival Opera Barga.

A més, ha cantat el paper d'Edmondo de *Manon Lescaut* de Puccini al Teatro Municipal de São Paulo i el de Pang de *Turandot* al Festival Puccini de Torre del Lago. Ha estat Aristeo de *Narciso* de Scarlatti al Festival d'Innsbruck, Nemorino de *L'elisir d'amore* de Donizetti a l'Òpera de Florència i l'abat de Chazeuil d'*Adriana Lecouvreur* de Francesc Cilea al Teatro Petruzzelli de Bari. Col·laborant amb Diego Fasolis, ha interpretat les òperes de Vivaldi *Ottone in villa* (Decio) i *Farnace* (Pompeo) per a La Fenice. Amb direcció de Fabio Biondi, a València ha cantat l'oratori de Händel *Israel a Egipte* i ha estat el tenor solista de la *Missa de la coronació* de Mozart, sota la direcció de Zubin Mehta a Florència.

Ha enregistrat *Turandot* de Puccini, dirigida per Zubin Mehta, i *Manon Lescaut*, dirigida per Plácido Domingo, per a Decca, i *Macbeth* de Verdi, dirigida per Fabio Biondi, per a Glossa.

Els seus compromisos recents i futurs inclouen *Elisabetta, regina d'Inghilterra* de Rossini (Guglielmo) en una producció d'Evelino Pidò i Davide Livermore per al Rossini Opera Festival de Pesaro, *L'Orfeo* de Monteverdi, amb Fabio Biondi, a Berlín, Hamburg, Barcelona, Madrid i Viena, i *Werther* de Massenet (Schmidth) al Teatro Petruzzelli de Bari.

Matheus Pomeu, tenor

Tenor líric, ha cantat i enregistrat el paper de Jontek a l'òpera *Halka* de Moniuszko al Festival Chopin, amb el mestre Fabio Biondi i Europa Galante. El 2018 va cantar la part de tenor de la *Petite Messe Solennelle* de Rossini al Musikfest de Bremen.

Va ser convidat a la NYE Gala al Teatr Wielki juntament amb Artur Rucinski, Maria Agresta i Francesco Demuro. Va cantar el mateix paper de Jontek al Teatr Wielki de Varsòvia en l'obertura de l'Any Moniuszko (2019), actuació que va ser aclamada en totes les intervencions pel públic. Ha guanyat el Concurs Internacional Adam Didur de Polònia.

Després dels estudis de periodisme i filosofia, va debutar en òpera als principals teatres lírics del seu Brasil natal: Teatro Municipal de São Paulo, Teatro Municipal de Rio de Janeiro i Palácio das Artes a Belo Horizonte. Rols: Tamino (*Die Zauberflöte*), Alfredo (*La traviata*), Rodolfo (*La bohème*), Don José (*Tragedie de Carmen*), Corrado (*Il corsaro*), Don Alvaro (*Il guarany*), Flaminio (*L'amore dei tre rè*), Arturo (*Lucia di Lammermoor*).

Actualment ha incorporat al seu repertori i ha debutat en el paper de duc de Màntua de *Rigoletto* de Verdi a Alemanya, i ha enregistrat amb Europa Galante *Il corsaro* de Verdi i *Flis* de Moniuszko.

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

©Ricardo Rios Visual Art

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Van ser-ne directors titulars Jordi Casas i Bayer i Josep Vila i Casañas. Des del setembre del 2016 Simon Halsey n'assumeix el càrrec de director artístic i des del 2018 Xavier Puig el de director principal. Jordi Armengol n'és el pianista.

Als seus components se'ls exigeix un alt nivell vocal i artístic, aspectes que aporten al grup un potencial que el converteix en un cor de gran qualitat. Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Jacobs, M. Minkowski, K. Nagano, S. Rattle, G. Dudamel, D. Barenboim, Ch. Rousset, V. Jurowski, D. Gatti i S. Carrington, i ha col·laborat amb els cantants Philippe Jaroussky i Mark Padmore. Des de l'any 2010 és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO).

Aquesta temporada, viatjarà a Budapest al mes de març al festival MÜPA, amb un programa d'ensalades i madrigals del Renaixement català. També cal destacar la *Passió segons sant Joan* de Bach, sota la direcció de Xavier Puig, i les estrenes de *Reconnaissance* de K. Saariaho i *Invocation to the Earth* de X. Pagès Corella, sota la direcció de Simon Halsey.

El Cor de Cambra està format, en aquesta producció, per:

Natàlia Casasús, Araceli Esquerra, Míriam Garriga, Anaïs Oliveras, Brenda Sara i Mireia Tarragó (*sopranos*); Elisenda Arquimbau, Marta Cordoní, Assumpta Cumí, Mariona Llobera, Magda Pujol i Cristina Tena (*mezzosopranos*); Aniol Botines, Josep Camós, Martí Doñate, Emili Fortea, Joan Mas, Carles Prat i Matthew Thomson (*tenors*); Pablo Acosta, Esteve Gascón, Oriol Mallart, Daniel Morales, David Pastor i German de la Riva (*baixos*)

En aquesta producció, el Cor de Cambra ha estat preparat per Júlia Sesé Lara.

Europa Galante

La formació va ser fundada el 1990 pel director musical i violinista de fama internacional Fabio Biondi, i es va establir ràpidament com el principal conjunt d'instruments italià del Barroc i el Classicisme.

Especialitzat inicialment en els compositors italians dels segles XVII i XVIII, després de la publicació del seu primer disc dedicat als concerts de Vivaldi, va rebre el reconeixement que li ha permès guanyar constantment el més alt nivell d'aprovació i consideració de la crítica arreu del món, amb premis com el Diapason d'Or de l'Année i el Choc de la Musique.

Actualment Europa Galante interpreta una varietat de repertori molt conegut i alhora descobreix gemmes amagades, des de l'òpera de Händel fins a les suites orquestrals de Bach, des de l'òpera de Rossini fins a la música de cambra de Boccherini.

Des de la fundació ara fa tres dècades per F. Biondi, Europa Galante ha fet nombroses gires internacionals, que li han permès actuar a les sales de concerts i als teatres més destacats d'arreu del món, com el Teatro alla Scala de Milà, Théâtre des Champs Elysées de París, Accademia di Santa Cecilia de Roma, Concertgebouw d'Amsterdam, Wiener Musikverein, Lincoln Center i Carnegie Hall de Nova York, Suntory Hall de Tòquio i Òpera de Sydney.

Aquesta temporada presenten *Silla* de Händel a l'Auditorio Nacional de Madrid i també a la Xina i el Japó, així com l'oratori de Händel *Il trionfo del Tempo e del Disinganno*.

La propera temporada presentarà l'estrena mundial de l'òpera *Argippo* de Vivaldi a Xangai, Seül, Festival de Bremen, Theater an der Wien, Madrid i Sevilla. A més a més, oferirà altres programes a Espanya, Alemanya, Suïssa, Polònia, França i també una gira pels Estats units i l'Amèrica del Sud (Mèxic, Colòmbia i el Brasil). A Itàlia, presentarà un programa Haydn a Florència, Roma, Torí i Càller.

L'agost del 2018 va celebrar el desè aniversari de Stanislaw Moniuszko amb una representació de la seva òpera *Halka* al Festival Internacional Chopin. I el mateix any va recuperar per a l'òpera *Hrabina* de Moniuszko i *Betly* de Donizetti, tot continuant el viatge conjunt a través de la interpretació històrica de l'òpera de *bel canto* –*Norma* de Bellini, *La Cenerentola* de Rossini i *Il corsaro* de Verdi.

Les darreres aportacions a la seva discografia amb Warner Classics, Virgin i Glossa inclouen els *Concerts de l'adeu* de Vivaldi (Diapason d'Or), i *Concerts de Bohèmia* (Star Recording of «The Strad»), *I Capuleti e i Montecchi* de Bellini i *Macbeth* de Verdi (Preis der Deutsche Schallplattenkritik) i òperes de Vivaldi, com *Bajazet*, *Oracolo in Messenia* i *Ercole sul Termodonte*, publicades per Warner Classics amb Joyce DiDonato, Diana Damrau, Philippe Jaroussky, Vivica Genaux i Rolando Villazón.

Europa Galante és l'orquestra resident de la Fondazione Teatro Due a Parma.

Europa Galante està formada per:

Continu: Paola Poncet (*clavicèmbal i orgue positiu*), Marta Graziolino (*arpa*), Patxi Montero (*viola de gamba*) i Giangiacomo Pinardi (*tiorba*).

Orquestra: Fabio Ravasi, Elin Gabrielsson i Barbara Altobello (*violins primers*); Andrea Rognoni, Silvia Falavigna i Rossella Borsoni (*violins segons*); Stefano Marcocchi i Ernesto Braucher (*violes*); Alessandro Andriani (*violoncel*); Riccardo Coelati Rama (*violone*); Mauro Pinciaroli (*llaüt*); Emanuel Mure i Judith Pacquier (*cornettos i flautes*); Stefan Légée, Pascal Gonzales, Julien Ribouleau i Jean-Noel Gamet (*trombons*).

Fabio Biondi, director

El 1989, després d'un extens treball amb conjunts especialitzats, com Les Musiciens du Louvre i The English Concert, Biondi va fundar Europa Galante, que ben aviat va esdevenir el conjunt italià d'època més important. Biondi i la seva orquestra s'han forjat una reputació d'“*actuacions fresques i vibrants*” («New York Times») i donen vida nova al repertori barroc, clàssic i romàntic primerenc, tot actuant als principals festivals i escenaris internacionals, incloent-hi darrerament la Pierre Boulez Saal de Berlín, Elbphilharmonie d'Hamburg, Wiener Konzerthaus, Enescu Festival i Festival International d'Edimburg.

Biondi aporta un enfocament autèntic i atractiu a les orquestres simfòniques i de cambra modernes, que dirigeix des del violí. Els seus projectes destacats recents i futurs inclouen actuacions amb la New York Philharmonic, Chicago Symphony, Filharmònica de Hong Kong, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, RAI de Torí, NDR Radiophilharmonie, Hr-Sinfonieorchester, Finnish Radio Symphony, Mahler Chamber Orchestra i Mozarteumorchester Salzburg.

Va ser director artístic de música barroca de l'Orquestra Simfònica de Stavanger durant onze anys, fins al 2016. La passió de Biondi per l'òpera el porta a sales prestigioses, com l'Opernhaus de Zuric, Staatsoper unter den Linden de Berlín i el 2020 al Grand Théâtre de Ginebra per a la nova producció de Luk Perceval de Mozart *Die Entführung aus dem Serail*. Va ser director musical entre els anys 2015 i 2018 del Palau de les Arts de València, on va dirigir produccions de Donizetti, Rossini, Haydn i Verdi (*Il corsaro*).

Com a violinista és considerat i respectat com un virtuós “*sense retrets*” («The Guardian»), amb actuacions en recitals arreu del món, entre d'altres al Carnegie Hall, Wigmore Hall, Auditorio Nacional de Música de Madrid i Cité de la Musique de París.

La seva àmplia discografia per a Warner Classics, Virgin i Glossa ha estat guardonada amb nombrosos premis, com ara el Diapason d'Or de l'Année i Choc de la Musique; el seu aclamat enregistrament amb Europa Galante de Vivaldi *Four seasons*, va ser nomenat Disc de l'Any per organitzacions de més de cinc països, i ha enregistrat amb Joyce Didonato, Diana Damrau, Philippe Jaroussky, Vivica Genaux i Rolando Villazón. El seu recent enregistrament, *Sonates per a violí i guitarra* de Paganini, ha estat seleccionat com a Editor's Choice per «Gramophone» i «BBC Magazine».

Biondi és acadèmic de l'Accademia Nazionale di Santa Cecilia des del 2011, el 2015 va ser nomenat Oficial de l'Orde Nacional de les Arts i les Lletres pel Ministeri de Cultura francès i el 2019 va ser guardonat amb la Medalla de Coratge i Veracitat pel Govern de Polònia, com a reconeixement a les seves destacades fites culturals.

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, set against a dark blue background. The lines create a sense of movement and depth, resembling a stylized landscape or a musical composition.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

